

어디에도 완전히 속하지 않는 이미지들
글. 김영훈(MOHO)

Cecilia의 작업은 유럽으로 입양된 동양인으로서의 개인적 역사에서 출발한다. 서구 문화 속에서 성장했지만 한국이라는 뿌리를 완전히 지울 수 없는 위치에서, 그녀는 동양적 상징과 한국적 이미지를 다시 그려낸다. 이러한 시도가 어떤 회복을 향하고 있는 것인지, 혹은 이미 멀어진 것을 다시 구성하려는 움직임에 가까운 것인지 질문하게 된다. 이때 중요한 것은 그녀의 작업이 하나의 방향으로 수렴되지 않는다는 점이다. 그것은 돌아가려는 움직임이면서 동시에 다시 구성하려는 시도이며, 이 두 감각은 끝내 하나로 정리되지 않은 채 함께 존재한다.

그녀의 이미지들은 내부자의 직접적인 재현이라기보다, 시간의 간극과 경험의 총위를 통해 다시 만들어진 시선에 가깝다. 기억은 단순히 보존되는 것이 아니라, 끊임없이 다시 읽히고 다시 구성되는 것이라면, 그녀의 작업 역시 그러한 과정 속에서 생성된 결과로 볼 수 있을 것이다. 익숙해 보이지만 완전히 속할 수 없고, 이해되는 듯하지만 끝내 닿지 않는 감각이 화면에 머문다. 이 감각은 단순한 낯섦이라기보다, 인식과 거리 사이에서 발생하는 미묘한 어긋남에 가깝다.

화면에는 동양적 장식과 색채가 등장하지만, 그 구조는 서구적 시각 체계 안에서 조직된다. 이때 발생하는 묘한 긴장은 무엇을 드러내고 있는 것일까. 그것은 단순한 혼합이나 결합이라기보다, 서로 다른 시각 체계가 완전히 겹쳐지지 못한 채 공존하는 상태를 보여주는 것처럼 보인다. 완전한 서양도, 완전한 동양도 아닌 상태. 그 상태는 하나의 위치로 환원될 수 없는 복합적인 조건으로 이해될 필요가 있다.

한국의 입양은 가족, 사회, 역사, 책임이 교차하는 복합적 서사다. 그것은 분리의 이야기이면서 동시에 관계의 재구성이라는 회복의 과정을 포함한다. 그러나 이 회복은 단순히 원래의 자리로 돌아가는 것을 의미하지 않는다. 오히려 전혀 다른 조건 속에서 다시 관계를 만들어가는 과정에 가깝다. Cecilia의 작업은 이러한 구조를 직접적으로 설명하지 않는다. 대신 그 안에서 형성된 정체성의 흔들림과 감각의 변화를 조용히 드러낸다. 그리고 그 흔들림은 서로 다른 기억을 잇는 하나의 감각으로 작동하고 있는 것처럼 보인다.

한국이라는 나라는 오랜 시간 수많은 아이들을 해외로 보내온 역사를 지나왔다. 그렇다면 이 작업은 단지 개인의 서사로 머무를 수 있을까. 오히려 그것은 우리가 함께 마주해야 할 기억을 환기하고 있는 것은 아닐까. Cecilia의 작업은 개인의 경험을 넘어, 그 기억이 사회적 총위로 확장되는 지점을 보여준다.

그녀의 작업은 한 개인의 서사를 넘어, 우리가 함께 마주해야 할 기억을 환기한다. 두 문화 속에서 살아온 시간과 그로 인해 형성된 복합적인 감각이 더 이상 고립된 경험으로 남지 않기를 바라는 시선은, 작업을 개인의 기록에 머무르지 않게 만든다. 오히려 그것은 공유 가능한 감각으로 확장되며, 서로 다른 위치에 있는 이들이 연결될 수 있는 가능성을 제시한다.

또한 한국이라는 장소 역시 다시 생각해볼 필요가 있다. 그것은 단순히 상실이 시작된 지점으로만 남아 있는가. 아니면 여전히 관계를 다시 맺을 수 있는 공간으로 존재할 수 있는가. 이 질문에 대해 명확한 답을 내릴 수는 없지만, Cecilia의 작업은 그 가능성을 조심스럽게 열어두고 있는 것처럼 보인다. 한국이 그녀에게 상실의 출발점이 아니라, 다시 관계를 맺을 수 있는 공간으로 다가갈 수 있기를 바라는 태도는, 이 작업을 더욱 복합적인 총위로 확장시킨다.

결국 Cecilia의 작업은 하나의 정체성을 설명하기보다, 그것이 어떻게 형성되고, 흔들리고, 다시 구성되는지를 보여준다. 그리고 그 과정 속에서 우리는 묻게 된다. 이 이미지는 어디에 속하는가가 아니라, 어떻게 존재하고 있는가.

Images That Do Not Fully Belong Anywhere

Text by Younghoon Kim (MOHO)

Cecilia's work begins from her personal history as an East Asian adoptee raised in Europe. Having grown up within Western culture, she stands in a position where her Korean roots cannot be completely erased. From this position, she rearticulates Eastern symbols and Korean imagery. This raises the question: does her practice move toward a form of recovery, or is it closer to an attempt to reconstruct something already distanced? What matters here is that her work does not converge into a single direction. It is both a movement of return and an act of reconstruction, and these two impulses coexist without ever being fully resolved into one.

Her images are not direct representations from within, but rather perspectives reconstructed through temporal gaps and layers of experience. If memory is not something that is simply preserved, but continuously re-read and reconfigured, then her work can be understood as a result of such a process. The images appear familiar yet cannot fully belong, understandable yet never fully accessible. This sensation is not merely one of unfamiliarity, but rather a subtle disjunction arising between recognition and distance.

Within her work, Eastern ornamentation and color are present, yet the compositions are structured within a Western visual framework. What kind of tension emerges here? It is not a simple fusion or combination, but rather a condition in which different visual systems coexist without fully overlapping. Neither fully Western nor fully Eastern, this state resists reduction to a single position and instead reveals a complex set of conditions that cannot be easily unified.

Korean adoption constitutes a complex narrative in which family, society, history, and responsibility intersect. It is a story of separation, but also one that includes the reconstruction of relationships. This reconstruction, however, does not imply a return to an original state, but rather the formation of new relationships under entirely different conditions. Cecilia's work does not attempt to directly explain this structure. Instead, it quietly reveals the shifts in identity and sensibility formed within it. These shifts seem to function as a connective layer, linking different memories together.

Korea as a nation has passed through a long history of sending many children abroad. In this context, can this work remain merely a personal narrative? Or does it instead call forth a memory that we must collectively confront? Cecilia's work moves beyond individual experience and points toward the moment where such memory expands into a social dimension.

Her work transcends an individual narrative and evokes a memory that we are called to face together. The perspective that hopes the sensibility formed across two cultures will no longer remain isolated prevents the work from staying within the realm of personal record. Instead, it expands into a shared field of sensibility, suggesting the possibility that individuals positioned differently might become connected.

It also invites us to reconsider Korea as a place. Is it only the point where loss begins, or can it still exist as a space where relationships may be reformed? While this question cannot be definitively answered, Cecilia's work seems to cautiously open up this possibility. The hope that Korea may be approached not as the origin of loss, but as a

place where relationships can be reestablished further expands the layered complexity of her work.

Ultimately, Cecilia's work does not aim to define identity, but to reveal how it is formed, unsettled, and reconstructed. And through this process, we are led to ask not where these images belong, but how they exist.

Bilder som inte helt hör hemma någonstans

Text av Younghoon Kim (MOHO)

Cecilias arbete tar sin utgångspunkt i hennes personliga historia som en östasiatisk adoptee uppvuxen i Europa. Hon har vuxit upp inom en västerländsk kultur, men befinner sig samtidigt i en position där hennes koreanska rötter inte helt kan suddas ut. Utifrån denna position återformulerar hon östasiatiska symboler och koreanska bilder. Detta väcker frågan: rör sig hennes praktik mot en form av återvändande, eller handlar den snarare om att rekonstruera något som redan har förskjutits? Det som är avgörande är att hennes arbete inte samlas i en enda riktning. Det är både en rörelse av återvändande och ett försök till omformulering, där dessa två impulser existerar samtidigt utan att någonsin helt förenas.

Hennes bilder är inte direkta representationer inifrån, utan snarare perspektiv som har rekonstruerats genom tidsmässiga avstånd och lager av erfarenheter. Om minnet inte är något som enbart bevaras, utan något som ständigt omtolkas och rekonstrueras, kan hennes arbete förstås som ett resultat av en sådan process. Bilderna framstår som bekanta men kan aldrig fullt ut tillhöra, begripliga men samtidigt aldrig helt åtkomliga. Denna känsla handlar inte enbart om främlingskap, utan om en subtil förskjutning mellan igenkänning och avstånd.

I hennes bildvärld framträder östasiatiska ornament och färger, samtidigt som kompositionerna organiseras inom en västerländsk visuell struktur. Vilken typ av spänning uppstår här? Det handlar inte om en enkel sammansmältning, utan om ett tillstånd där olika visuella system samexisterar utan att helt överlappa. Varken fullt västerländskt eller fullt östasiatiskt, detta tillstånd motsätter sig att reduceras till en enhetlig position och pekar i stället mot en komplexitet som inte kan förenklas.

Koreansk adoption utgör en komplex berättelse där familj, samhälle, historia och ansvar korsas. Det är en berättelse om separation, men också om återuppbyggnaden av relationer. Denna återuppbyggnad innebär dock inte en återgång till ett ursprungligt tillstånd, utan snarare skapandet av nya relationer under andra villkor. Cecilias arbete försöker inte direkt förklara denna struktur. I stället synliggör det de förskjutningar i identitet och sensibilitet som uppstår inom den. Dessa förskjutningar tycks fungera som ett lager som förbinder olika minnen.

Korea som nation har passerat genom en lång historia av att skicka många barn utomlands. Mot denna bakgrund kan man fråga sig om detta arbete verkligen kan stanna vid en individuell berättelse. Eller är det snarare så att det framkallar ett minne som vi tillsammans måste konfrontera? Cecilias arbete rör sig bortom det personliga och pekar mot en punkt där dessa erfarenheter expanderar till en social dimension.

Hennes arbete överskrider den individuella berättelsen och väcker ett minne som vi är kallade att möta tillsammans. Den blick som önskar att den sensibilitet som formats

mellan två kulturer inte längre ska förbli isolerad gör att arbetet inte stannar vid ett personligt dokument. I stället expanderar det till ett delat fält av sensibilitet och öppnar möjligheten för att människor i olika positioner kan knyts samman.

Det inbjuder oss också att ompröva Korea som plats. Är det enbart en utgångspunkt för förlust, eller kan det fortfarande existera som en plats där relationer kan återknytas? Även om denna fråga inte kan besvaras entydigt, tycks Cecilias arbete försiktigt öppna upp denna möjlighet. Förhoppningen att Korea inte enbart ska uppfattas som en plats för förlust, utan som ett rum där relationer kan återupprättas, tillför ytterligare komplexitet till hennes praktik.

I slutändan syftar Cecilias arbete inte till att definiera identitet, utan till att synliggöra hur den formas, förskjuts och rekonstrueras. Och genom denna process leds vi till en annan fråga: inte var dessa bilder hör hemma, utan hur de existerar.